

Sygn. akt II Ca 226/13

II Cz 349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Wojtkiewicz
Sędziowie:	SO Karina Marczak SO Sławomir Krajewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2014 roku w S.

sprawy z powództwa G. I.

przeciwko C. L.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt VI C 67/13

oraz zażalenia powoda na postanowienie zawarte w punkcie III wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 17 stycznia 2013 r., sygn. akt VI C 67/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a. w punkcie I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy, w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku, sygn. akt I C 313/06, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 05 września 2011 roku, co do punktu I. w zakresie należności głównej C. L. w kwocie 251 (dwieście pięćdziesiąt jeden) złotych 59 (pięćdziesiąt dziewięć) groszy i w pozostałej części powództwo oddala;

b. w punkcie III. w ten sposób, że zasądza od pozwanego C. L. na rzecz powoda G. I. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych 24 (dwadzieścia cztery) grosze tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. oddala zażalenie;

3. zasądza od powoda G. I. na rzecz pozwanego C. L. kwotę 36 (trzydzieści sześć) złotych 36 (trzydzieści sześć) groszy tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 226/13

II Cz 349/13

UZASADNIENIE

Powód G. I. w pozwie wniesionym przeciwko C. L. domagał się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku, sygn. I C 313/06, któremu to Sąd Rejonowy Wydział I Cywilny w K. postanowieniem z dnia 5 września 2011 roku nadał klauzulę wykonalności oraz zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa radcowskiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że przedmiotowym wyrokiem Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim zasądził od powoda na rzecz pozwanego solidarnie kwotę należności po 2134,31 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2007 roku do dnia zapłaty. W dniu 2 marca 2012 roku K. N. złożył powodowi oświadczenie o zwolnieniu go od obowiązku świadczenia wynikającego z przedmiotowego wyroku. Zdaniem powoda w związku z powyższym oświadczeniem K. N. – świadczenie powoda o charakterze solidarnym w stosunku do jednego ze współuczestników wygasło. Powód przyznał, że pozwany C. L. wezwaniem z dnia 3 stycznia 2012 roku wezwał go do zapłaty należności jeszcze przed wszczęciem egzekucji. Natomiast w dniu 9 marca 2012 roku powód złożył pozwanemu C. L. na podstawie art. 498 kc oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności wynikających z wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku. W wyniku dokonanych rozliczeń powód był zobowiązany do uiszczenia na rzecz pozwanego dodatkowej kwoty w wysokości 251,59 zł i kwota ta została zapłacona przez powoda bezpośrednio na rachunek bankowy pozwanego w dniu 9 marca 2012 roku. Na wniosek pozwanego Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim A. M. prowadzi przeciwko G. I. postępowanie egzekucyjne - sygn. akt Km 594/12

W piśmie z dnia 24 października 2012 roku powód zmienił żądanie pozwu w ten sposób, że wniósł o pozbawienie tytułu wykonawczego wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku w części, tj. do kwoty 1315,27 zł. Uzasadniając to stanowisko podał, że G. I. był zobowiązany do zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 2134,31 zł, a dotychczas uiścił na rzecz pozwanego kwotę 1200 zł (w tym 251,59 zł wpłata bezpośrednia od G. I., a pozostała ściągnięta przez Komornika) (k. 83).

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2013 roku powód ograniczył powództwo, co do pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, co do kwoty 1315,27 zł cofając powództwo w pozostałej części z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia w części cofniętej (k. 95).

Pozwany C. L. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości o obciążenie powoda kosztami postępowania. Pozwany przyznał, że powód może domagać się od niego jedynie zapłaty kwoty 251,59 zł, którą to kwotę już pozwanemu zapłacił. Wskazał jednocześnie, że w dniu 3 stycznia 2012 roku złożył powodowi oświadczenie o potrąceniu należnej mu od niego kwoty, żądając jednocześnie zapłaty należności w łącznej kwocie 2266,26 zł. Pozwany podniósł, iż kwota wskazana w pkt I wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku nie miała charakteru świadczenia solidarnego, a na rzecz każdego z powodów została zasądzona kwota po 2134,31 zł. Wobec powyższego K. N. mógł skutecznie rozporządzać jedynie zasądzoną na jego rzecz kwotą. Pozwany wskazał, że po wszczęciu egzekucji w sprawie Km 594/12 otrzymał łącznie kwotę 1070,63 zł, z czego 819,04 zł przekazane przez Komornika oraz kwotę 251,59 zł wprost od G. I..

Wyrokiem z dnia 17 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy w Świnoujściu VI Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w K. pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy – wyrok Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku sygn. akt I C 313/06, zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim Wydziału I Cywilnego z dnia 05 września 2011 roku – w pkt I w odniesieniu do pozwanego C. L., w części tj.

co do kwoty 1315,27 zł (I), umorzył postępowanie w pozostałej części wreszcie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 322 złotych tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym kwotę 192 zł za zastępstwo procesowe w I instancji oraz kwotę 48,00 zł za zastępstwo procesowe w postępowaniu zażaleniowym.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

Sąd Rejonowy w Kamieniu Pomorskim postanowieniem z dnia 05 września 2011 roku nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku, sygn. I C 313/06 - na rzecz wierzyciela C. L..

W pkt I tego wyroku sąd zasądził od pozwanego G. I. na rzecz powodów C. L. i K. N. kwotę po 2134,31 zł dla każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 lutego 2007 roku do dnia zapłaty. W pkt V tego samego wyrok sąd zasądził od powodów C. L. i K. N. na rzecz pozwanego G. I. kwotę 2234,64 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych.

Pismem z dnia 3 stycznia 2012 roku C. L. dokonał potrącenia wzajemnych wierzytelności w następujący sposób: należność przypadająca z pkt I wyroku na rzecz C. L. to kwota – pretensja główna 2134,31 zł plus odsetki liczone od dnia 10 lutego 2007 roku to kwota 1309,27 zł, tj. łącznie 3443,58 zł. Z tej kwoty C. L. potrącił swoją należność z pkt V w kwocie 1117,32 zł (1/2 wskazanych tam kosztów). Po potrąceniu do zapłaty przez G. I. pozostała kwota 2266,26 zł i o zapłatę C. L. wezwał G. I..

Z kolei 9 marca 2012 roku G. I. złożył oświadczenie o potrąceniu podając, że w związku z oświadczeniem K. N. z dnia 2 marca 2012 roku został zwolniony z solidarnego świadczenia zasądzonego w pkt I wyroku z dnia 28 maja 2009 roku.

W dniu 14 lutego 2012 roku do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim A. M. wpłynął wniosek wierzyciela C. L. przeciwko dłużnikowi G. I. o wszczęcie egzekucji na podstawie tytułu wykonawczego, tj. wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku, sygn. I C 313/06, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 5 września 2011 roku. Komornik zarejestrował tę sprawę pod sygnaturą Km 594/12.

Po wszczęciu egzekucji G. I. w dniu 9 marca 2012 roku bezpośrednio na rachunek bankowy C. L. zapłacił kwotę 251,59 zł.

Komornik Sądowy w drodze egzekucji ściągnął od G. I. łącznie kwotę 1100,00 zł, z czego wierzycielowi C. L. przekazał kwotę 819,04 zł.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługiwało na uwzględnienie, co do żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku w sprawie sygn. I C 313/06, co do kwoty 1315,27 zł. W pozostałej części powództwo przeciwegzekucyjne zostało przez powoda cofnięte z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia. Stąd też zgodnie z art. 355 §1 kpc, w zw. z art. 203 §1 kpc w tej części postępowanie należało umorzyć (pkt II wyroku).

Przechodząc do rozważań w sprawie Sąd Rejonowy wskazał na normy prawne zawarte w art. 840 § 1 kpc i nadmienił, że regulowane tam powództwo jest środkiem merytorycznej obrony przed egzekucją przysługującym dłużnikowi.

Kolejno Sąd Rejonowy przywołał treści art. 498 kc, w szczególności, że wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

W ocenie Sądu w realiach sprawy, zgodnie z pkt I wyroku z dnia 28 maja 2009 roku G. I. zobowiązany był do zapłaty na rzecz C. L. i K. N. kwoty po 2134,31 zł dla każdego z nich wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 10 lutego 2011 roku. W ocenie Sądu świadczenie to nie miało charakteru solidarnego w rozumieniu art. 367 kc, jak podnosiła strona powodowa. Stąd też drugi z wierzycieli K. N. nie mógł skutecznie złożyć oświadczenia o zwolnieniu z długu G. I. wobec C. L.. Z kolei w pkt V wyroku z dnia 28 maja 2009 roku Sąd obciążył C. L. i K. N. na rzecz G. I. łącznie

kwotą 2234,64 zł bez odsetek. Zdaniem Sądu Rejonowego zobowiązanie to miało charakter podzielnego- dług dzieli się na tyle niezależnych od siebie części, ilu jest dłużników a części te są równe – art. 379 kc. W konsekwencji z tytułu kosztów wskazanych w pkt V wyroku z dnia 28 maja 2009 roku C. L. obciążała kwota 1117,32 zł bez odsetek (i taka sama kwota obciążała również K. N.).

Sąd Rejonowy wskazał, iż dokonane w dniu 3 stycznia 2012 roku w trybie art. 498 i 499 kc przez C. L. potrącenie było skuteczne. W konsekwencji na dzień 3 stycznia 2012 roku C. L. miał wyższą wierzytelność pieniężną wynikającą z pkt I wyroku tj. pretensja główna 2134,31 zł plus odsetki 1309,27 zł, tj. łącznie 3443,58 zł. W tej dacie G. I. miał wobec C. L. (pkt V wyroku) wierzytelność w wysokości niższej tj. w kwocie 1117,32 zł i co do tej niższej kwoty obie wierzytelności umorzyły się nawzajem.

Sąd wskazał, iż poza sporem pozostawała kwestia tego, że po wszczęciu postępowania egzekucyjnego G. I. zapłacił bezpośrednio na rachunek bankowy C. L. kwotę 251,59 zł.

W ocenie Sądu, co do kwoty potrącenia – 1117,32 zł i do kwoty 251,59 zł wpłaconej bezpośrednio przez G. I. (razem 1368,91 zł) nastąpiło wygaśnięcie zobowiązania w rozumieniu art. 840 §1 pkt 2 kpc.

Niemniej jednak, Sąd Rejonowy mając na uwadze związanie Sądu żądaniem pozwu, w którym powód zażądał pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w części, tj. do kwoty 1315,27 zł (art. 321 §1 kpc) orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 100 kpc, rozdzielając je stosunkowo między stronami. Sąd przyznał powodowi zwrot kosztów w wysokości 32 % (powód określił żądanie na kwotę 4219 zł, natomiast powództwo zostało uwzględnione, co do kwoty 1315,27 zł). Na poniesione przez powoda koszty złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 211 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 600 zł, opłata od zażalenia w kwocie 43 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym w kwocie 150 zł, tj. łącznie 1004 zł. Mając na uwadze wynik procesu - Sąd zasądził na rzecz powoda koszty w łącznej kwocie 322 zł, w tym 158 zł za zastępstwo procesowe za I Instancję i 48 zł za zastępstwo procesowe w postępowaniu zażaleniowym. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono przy uwzględnieniu wartości przedmiotu sporu 4219 zł na podstawie § 1 pkt 1, §2 ust 1 i 2, § 3 ust 1, §4 ust 1 i §6 pkt 3, § 12 ust. 1 pkt 1 i w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany i zaskarżając wyrok w całości, wniósł o jego zmianę, poprzez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powoda kosztami postępowania.

Skarżący zarzucił Sądowi pierwszej instancji brak podstaw do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalność w odniesieniu do części tego tytułu oraz uznanie potrącenia dokonanego przez powoda G. I. za skuteczne w sytuacji, w której nie istniało w dacie oświadczenia o potrąceniu po stronie pozwanego jakiegokolwiek zobowiązanie wobec powoda.

W ocenie apelującego żądanie powoda nie było oparte na żadnej z przesłanek wskazanych w art. 840 kpc. Jego zdaniem błędny sposób obliczenia przez pozwanego wielkości swych żądań wobec powoda winien skutkować, co najwyżej uchynieniem czynności egzekucyjnych w drodze skargi na czynności komornika sądowego, co zresztą miało miejsce i przyniosło odmienny od zaskarżonego orzeczenia skutek w postaci uznania wyliczeń wierzyciela — pozwanego C. L. za prawidłowe.

Sąd Rejonowy w sposób niezasadny uznał, że powód G. I. dokonał skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności z pozwanym. Nie było to możliwe zważywszy, że między stronami po dniu oświadczenia pozwanego o potrąceniu wzajemnych świadczeń nie pozostały już żadne należności od pozwanego na rzecz powoda. Jego oświadczenie o potrąceniu było, zatem bezskuteczne, bowiem nie istniał w tym czasie jakikolwiek dług pozwanego wobec powoda. Tym samym nie mogło dojść do żadnego zniesienia wzajemnych roszczeń jak przyjął Sąd I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ponadto zażalenie na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III wyroku wniósł powód i wniósł o jego zmianę, poprzez zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 1004 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił naruszenie art. 98 kpc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w przedmiotowej przewidziana w ww. przepisie reguła rozdziału kosztów nie znajdzie zastosowania oraz art. 100 kpc poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie zostały spełnione przesłanki uzasadniające zastosowanie tego przepisu.

W uzasadnieniu wskazał, iż do czasu wydania przez Sąd II instancji postanowienia udzielającego powodowi zabezpieczenia, postępowanie egzekucyjne toczyło się w stosunku do powoda. W celu uniknięcia zajęć komorniczych powód dobrowolnie wpłacił u komornika część egzekwowanej należności. I tak jak pierwotnie powód żądał pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w całości, tak po uiszczeniu części należności cofnął powództwo w zakresie wpłaconych kwot. Na skutek tego wartość przedmiotu sporu stosownie została pomniejszona. W zakresie cofniętego powództwa Sąd umorzył postępowanie, w pozostałym zaś zakresie — czyli żądanym przez powoda po modyfikacji powództwa — pozbawił wykonalności tytułu wykonawczego. W kontekście powyższego, w ocenie skarżącego Sąd I instancji błędnie przyjął, że powód wygrał niniejszą sprawę jedynie w 34 %. Z uwagi na toczące się postępowanie egzekucyjne w toku postępowania sądowego od powoda została wyegzekwowana część świadczenia, a zatem nie mógł on żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w tej części, w której świadczenie zostało spełnione. Pierwotnie powód jako wartość przedmiotu sporu wskazał, kwotę 4.219 zł, a następnie skutek cofnięcia powództwa kwotę 1315,27 zł. Skarżący podniósł, iż powód złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu wzajemnych wierzytelności. Oświadczenie to odnosi skutek względem drugiej strony z chwilą gdy do niej dotarło. Z tą też chwilą roszczenie objęte tyłem wykonawczym skutek skutecznego potrącenia wzajemnych wierzytelności wygasło. Formalnie jednak nadal istniejący tytuł wykonawczy spowodował, że ze strony powoda doszło do nadpłaty na rzecz pozwanego — mimo bowiem wygaśnięcia roszczenia (skutek potrącenia) w stosunku do powoda toczyło się postępowanie egzekucyjne, w którym została od niego wyegzekwowana część z tej należności, która już nie istniała. Taki stan rzeczy powoduje, że po stronie powoda powstało roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, które zostało zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 17 października 2012 r. Zdaniem powoda o tym roszczeniu Sąd powinien był orzec w wyroku kończącym niniejsze postępowanie. Gdyby właśnie w taki sposób Sąd rozstrzygnął niniejszą sprawę to przyjąć by należało, że powód wygrał formalnie sprawę w 100 %.

Zdaniem powoda rozliczenie kosztów postępowania w niniejszej sprawie powinno nastąpić w oparciu o art. 98 kpc, a nie art. 100 kpc. Do „częściowego” uwzględnienia żądań powoda doszło wskutek cofnięcia powództwa przez powoda spowodowanego brakiem zawieszenia postępowania egzekucyjnego po wytoczeniu powództwa i koniecznością dokonywania spłat w postępowaniu egzekucyjnym wierzyciela powoda. Tym samym w niniejszej sprawie zastosowanie powinien mieć art. 98 k.p.c. oraz 6 pkt. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu — przy pierwotnej wartości przedmiotu sporu (...).

W odpowiedzi na zażalenie powoda - pozwany wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się częściowo zasadna

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że żądanie powództwa o pozbawienie w części wykonalności tytułu wykonawczego w przypadku tytułu wykonawczego, gdzie wierzytelność nim objęta składa się z kwoty głównej i odsetek za opóźnienie, winno precyzować w zakresie jakiej części takiej wierzytelności ma nastąpić pozbawienie wykonalności, to jest czy dotyczy kwoty głównej czy odsetek i nie wystarczy tu wskazanie samej tylko kwoty takiego żądanego pozbawienia wykonalności.

W okolicznościach sprawy powód w piśmie z dnia 24 października 2012 roku wskazał, że domaga się pozbawienia wykonalności przedmiotowego tytułu wykonawczego w zakresie należności głównej - w kwocie 1315,27 zł. Stanowisko takie potrzymane zostało na rozprawie w dniu 17 stycznia 2013 roku.

Powyższe stanowisko zakreśla, zatem ramy rozpoznania powództwa, przy uwzględnieniu, że w pozostałej części powód cofnął powództwo przeciwegzekucyjne i zrzekł się roszczenia.

Przechodząc do rozważań w zakresie meritum rozstrzygnięcia wskazać po pierwsze należy, że zarówno powód - w piśmie z dnia 9 marca 2012 roku, jak i pozwany - w piśmie z dnia 3 stycznia 2012 roku złożyli oświadczenia o potrąceniu przysługującej C. L. wierzytelności o zapłatę kwoty 2134,31 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 lutego 2007 roku, określonej w punkcie I wyroku Sądu Rejonowego w Kamieniu Pomorskim z dnia 28 maja 2009 roku, sygn. akt I C 313/06, z wierzytelnością G. I. o zapłatę kwoty 1117,32 zł określoną w punkcie V tego samego wyroku.

Wskutek takiego potrącenia, stosownie do treści art. 498 § 2 kc, doszło do umorzenia wierzytelności niższej - tej ostatniej w całości.

Szerszych rozważań wymaga natomiast okoliczność w jakiej części potrącenie to spowodowało umorzenie wierzytelności wyższej - przysługującej C. L..

Sądowi pierwszej instancji umknęło tu, że zgodnie z art. 451 § 1 zdanie drugie kc to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne. W efekcie umorzeniu w drodze potrącenia podlegają w pierwszej kolejności odsetki za opóźnienie, które od kwoty 2134,31 zł były naliczane od dnia 10 lutego 2007 roku. Odsetki te na dzień 3 stycznia 2012 roku (data oświadczenia pozwanego o potrąceniu wynosiły kwotę 1300,82 zł. W efekcie skutkiem potrącenia było jedynie umorzenie tychże odsetek - do kwoty 1117,32 zł. Nie nastąpiło natomiast w żadnym zakresie umorzenie wierzytelności głównej pozwanego C. L..

Konkludując przedmiotowa czynność prawna nie może stanowić podstawy do pozbawiania wykonalności spornego tytułu wykonawczego w żadnej części należności głównej.

W następnej kolejności zważenia wymagało, że w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 594/12 komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kamieniu Pomorskim A. M. doszło do wyegzekwowania na rzecz wierzyciela C. L. kwot - w dniu 2 marca 2012 roku - 307,57 zł, w dniu 19 kwietnia 2012 roku - 387,01 zł i w dniu 15 maja 2012 roku - 124,46 zł. Podkreślenia wymaga, że wyegzekwowanie przez organ egzekucyjny danych świadczeń w żadnym razie nie stanowi zdarzenia, o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 kpc, a zatem nie może stanowić podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego. Tym niemniej wyegzekwowanie tych kwot powoduje skutek w sferze prawa materialnego. Mianowicie dochodzi to do wygaśnięcia zobowiązania dłużnika (art. 815 § 2 kpc).

I tak wyegzekwowana w dniu 2 marca 2012 roku kwota 307,57 zł doprowadziła do wygaśnięcia w całości wierzytelności pozwanego o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty 2134,31 zł. Te bowiem za okres od dnia 10 lutego 2007 roku do dnia 2 marca 2012 roku, stanowiłyby łącznie kwotę 1345,67 zł. Część z nich uległa już wcześniej potrąceniu - co do kwoty 1117,32 zł. Różnica tych dwóch ostatnich kwot wynosi 228,35 zł. Wyegzekwowana, przeto w dniu 2 marca 2012 roku wyższa kwota - 307,57 zł powoduje, że w całości wygasła wierzytelność z tytułu odsetek za opóźnienie.

W związku z powyższym wpłata, jakiej dłużnik dokonał w dniu 9 marca 2012 roku bezpośrednio wierzycielowi, w kwocie 251,59 zł, winna zostać zaliczona na poczet należności głównej i skutkując wygaśnięciem w tym zakresie tejże należności, stanowi zdarzenie o jakim mowa w art. 840 § 1 pkt 2 kpc.

Tylko w takim zakresie mogło też nastąpić uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego.

Stąd należało, na podstawie art. 386 § 1 kpc, orzec jak w punkcie 1 sentencji wyroku, przy czym rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło przy uwzględnieniu, że powód wygrał go w około 6 % ($251,59 \text{ zł} : 4219 \text{ zł} = 0, (…)$), pozwany zaś w pozostałych 94 %. Pozwany winien być przy tym uznany za przegrywającego proces także w zakresie w jakim cofnął pozew, skoro nie nastąpiło to wskutek zadośćuczynienia jego roszczeniu przez pozwanego po wszczęciu sprawy. Reasumując na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc, art. 100 kpc i art. 203 § 2 kpc, należało przy uwzględnieniu, że powód poniósł koszty procesu w kwocie 1004 zł, zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 60,24 zł ($1004 \text{ zł} \times 6 \% = 60,24 \text{ zł}$).

W pozostałej części apelacja podlegała oddaleniu.

W konsekwencji powyższego rozstrzygnięcia o kosztach procesu, za bezzasadne uznane zostało także zażalenie powoda, które zostało oddalone, na podstawie art. 385 kpc, w zw. z art. 397 § 2 kpc.

Niecelowym jest tu powielanie powyższych wywodów odnoszących się do zasad, na jakich nastąpiło rozstrzygnięcie o kosztach procesu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego uwzględnia okoliczność, że apelujący pozwany utrzymał się w nim ze swoim żądaniem w 81 % ($1063,68 \text{ zł} : 1315,27 \text{ zł} = 0,81$), powód zaś w pozostałych 19 %. Skoro więc, ponieśli koszty tego postępowania w wysokości odpowiednio 66 zł i 90 zł, to należało, na podstawie art. 108 § 1 kpc i art. 98 § 1 i 3 kpc, w zw. z art. 99 kpc i art. 100 kpc, zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 36,36 zł.